

ца щеше и менъ да погуби. Душата си
продадохъ на дявола! Иди си съ миръ!

После хвърли погледъ нагоре къмъ
високата кула, гдето смъртно го гледаше
изплашена Момчилица, метна се на коня

си и тръгна къмъ Скопие. Отъ гърдитъ му
се откъсна една облекчителна въздишка.

— Прости на грѣшния рабъ твой, Гос-
поди!

ЗВЕЗДЕЛИНЪ ЦОНЕВЪ

ТАТУНЧО ХАЙДУТИНЪ

(Народна пѣсень)

Майка Татунча думаше:
— Синко, Татунчо, Татунчо,
хайдутинъ майка не храни;
продай си, синко, пушката
и остра сабя френгия,
па купи, синко Татунчо,
до два ми брези бивола,
изори бащино угаре,
па посьй бяла пшеница
да хранишъ, синко Татунчо,
и майка, синко, и баща!

Татунчо майка послуша,
продаде пушка бойлия
и остра сабя френгия,
та купи брези биволи,
изора бащино угаре,
насья бяла пшеница,
па си му и то не стигна,
заварди царски пѣтища.

Чу се, прочу се до царя,
Царя манафи изпратилъ,
до триста души дружина:
дека Татунча намѣрятъ,
главата да му обзематъ.
Манафи ходятъ и питатъ,

за Татунча си разпитватъ
овчари и говедари,
овчари, повечъ орачи,
че Татунчо е билъ овчаръ.

Татунчо се самъ обади,
манафи Татунча думаха:
— Я бре, Татунчо, Татунчо,
ние сме отъ царя пратени,
дека Татунча намѣримъ,
тамъ глава да му земеме!
Татунчо само помисли,
па на копралка думаше:
— Мари копралъ, копралъ,
за три дни съмъ те довлѣкълъ,
току ми сега отъмни
отъ тия цѣрни манафи.
Па завъртя ся Татунчо
на ляво, та па на дясно,
отъ триста души манафи
току троица остана.
Тий ся Татунча молѣха:
— По едничекъ сме на майка,
за насъ, Татунчо, се смили! —
Татунчо и тяхъ погуби,
триста ми кемери отпаса,
та ги майци си занесе:
— На ти, майко ле, иманье,
Хайдутинъ майка не храни!

